

Kde se ten požár vzal?

„Bud' hodný Stando! Brzy se vrátíme,“ uslyšel Standa, než se dveře zabouchly. Rodiče jeli na večeri oslavit narozeniny maminčiny sestry a Standa zůstal doma jen se svojí sestrou. Měli spolu hezký vztah, i když jeho sestra Marta byla o mnoho let starší. Marta už byla dospělá a pracovala jako hasička. Od pondělí do pátku pracovala na hasičské stanici a jednou za dva týdny držela pohotovost jako vyšetřovatelka požárů. Standa svoji sestru obdivoval, protože jeho sestra pomáhala zachraňovat lidi a dokázala zjistit, co požár způsobilo.

Dnešní víkend byl právě jeden z těch, kdy měla Standova sestra pohotovost. Znamenalo to, že musela být doma a pokud by někde něco hořelo, jela by tam a vyšetřovala příčinu požáru. Standa si hrál u sebe v pokoji, když uslyšel mírně hlasité pípání služebního telefonu. Za dobu, co jeho sestra pracuje u hasičů tento zvuk znal dobře. Služební telefon oznamoval, že je požár, jež vyžaduje vyšetřovatele. „A jéje Stando, vypadá to, že tu budeš muset zůstat nějakou chvíli sám!“ nahlas vyřkla Marta, která si přečetla hlášení.

„Co se stalo?“ přiběhl zaujatý Standa.

„Někomu hoří seno na dvoře.“ Marta si vzala batoh s vysílačkou a oblékla se.

„Bud' opatrný, pokusím se vrátit, co to půjde!“ Zabouchla dveře a Standa se rozeběhl k oknu. Viděl, jak se hasičskému autu rozsvěcují světla a startuje se motor. Sledoval auto vyjíždějící k místu činu, dokud jen mohl. Když auto zajelo za roh, Standa opustil svou pozici u okna a přesunul se si zase hrát.

Hodina uběhla a Marta se stále navracela. Bylo to pochopitelné, vyšetřit požár může být těžké a zabrat to mnoho hodin. Standa dostal hlad. Rozhodl se, si udělá něco k jídlu. Došel do kuchyně a zapojil toustovač, který stál na kuchyňské lince. Z police vytáhl plátek chleba a vložil ho do toustovače. Mezitím co se chleba pekl, si Standa zaběhl pro telefon. Ve svém pokoji se chvíli zdržel.

Když se potom vracel do kuchyně ucítil nepříjemný zápach kouře. Nervózně doběhl do kuchyně. Obhlédl kuchyň, ale nic zvláštního tam nebylo. Topinky opečené stále stály v topinkovači. Standa zmateně koukal, pach kouře byl stále cítit. Standa zmateně vyšel před dům. Popošel o pár kroků a rozhlédl se po ulici.

Najednou to uviděl. Za jeho domem byl vidět tmavý hustý kouř. Neprůhledný kouř a zespodu následovaly vysoké plameny šlehající do vzduchu. Byly u sousedů! Tam, kde dřív stál sousedův dům, byl vidět jen kouř. Standa se orosil. Nebude trvat dlouho a silné plameny schramstnou i Standův dům. Jak je možné, že nikdo požár nenahlásil? Copak je v téhle ulici jediný? Standa stál jako přibitý, věděl, že musí běžet domů a zavolat hasiče, ale jeho nohy se nemohly pohnout.

Zhluboka se nadechl. Plameny šlehaly výš a výš. „Teď nebo nikdy“ pomyslel si a sebral všechnu odvahu, co našel. Vběhl do domu, proběhl kolem topinkovače, který v sobě měl stále topinky. Standa doběhl do pokoje a rozklepaně vytáhl mobil z kapsy. Odemkl ho a vytočil číslo. Mobil stihl sotva párkrát zazvonit, než se z druhého konce ozval dispečer.

„Dobrý večer, tady dispečink hasičů Olomouckého kraje. U telefonu Jana, jak vám mohu pomoci?“ Dispečerka zněla klidně, a tím jako by Standu uklidňovala, aniž by cokoliv řekla.

„T-Tady Standa Novák, j-já...tady hoří a-“ Standa se schoulil na koberec.

„Tady? Jako u vás v domě? Kde bydlíš Stando?“ Dispečerka začala cvakat do počítače.

„Bydlím v Lhotě, Malé Lhotě, číslo 14,“ vykoktal.

„Dobře Stando pošlu hasiče, jsi v budově? Jestli ano, tak musíš ven!“ Standa sebou škubl uslyšel zapraskání.

„Stando? Stando! Jsi v budově?“ Standa slyšel paní Janu opakovat jeho jméno.

Zvedl se z koberce a vyběhl z pokoje. Najednou to praskání uslyšel znovu, ale tentokrát i s vizuálem. Viděl, jak se nad vchodem domu povolily trámy a spadl kus stropu.

„Já tady umřu!“ Standovi se oči začaly plnit slzami začal nekontrolovatelně brečet.

„Stando! Stando? Pořád jsi v domě?“ Dispečerka se snažila ujistit, jediné, co však Standa dokázal, bylo nekontrolovatelně popotahovat.

„Stando, hasiči tam hned budou jenom se mi drž ano?“ Dispečerka se snažila Standu přimět promluvit k ní.

Standa utekl do svého pokoje, místnost byla nejdále od požáru. Z dálky slyšel tiché houkání hasičských sirén. Ty v něm vyvolaly ten malý příval odvahy, představil si svoji sestru, která nejspíš taky, brzo přijede. Určitě o něj bude mít strach, a proto by jí měl pomoci a ukázat jí, že strach mít nemusí. Dispečerka se stále snažila Standu přinutit odpovědět.

„Stando, popiš mi místnost, kde jsi!“ Standa se rozhlédl.

„J-je tu okno, j-je vysoko, můžu zkusit vy-vyšplhat ven.“ Popadal dech. „Dobře, opatrně.“ Standa rozklepaně položil mobil vedle okna, cítil kouř víc než předtím, slyšel praskání dřeva, ale taky hasiče, kteří pobíhali sem a tam a křičeli slova, kterým nerozuměl. To byly poslední věci, které slyšel před tím, než upadl do bezvědomí...

Ucítil na sobě pár rukou a huhlavý hlas mluvící na něj. Standa pootevřel oči a usmál se. Hasič zvedl hlavu a přitiskl si ho k sobě, jak se dostávali ven z trosk domu. Všude kolem byla tma. Standa se probudil na trávniku s dýchací maskou na obličeji. Pomalu se zvedl a rozhlédl se. Ten děsivý oheň už byl uhašený, zbyly jen konstrukce základů domu a ohořelé trámy. Viděl, jak se troskami domu prohrabává pár hasičů. Vedle něj si sedl hasič – záchránce.

„Všechno dobrý, nic tě nebolí?“ Zeptal se. Standa jenom zakýval hlavou a jemně se usmál.